

ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Λίγο πο σφιχτά μανούλα...

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ, 2022

Η Μαρία Μπαρμπατσάλου γεννήθηκε στην Λάρισα και κατοικεί στην Καρδίτσα. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του ΔΠΘ και του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Είναι κάτοχος Postgraduate Diploma στο Εκπαιδευτικό Δράμα και στο Θέατρο στην Εκπαίδευση του Trinity College of Dublin. Παρακολουθεί το μεταπτυχιακό πρόγραμμα Δημόσιας Ιστορίας στο ΕΑΠ. Είναι ιδρυτικό μέλος του Πολιτιστικού Εργαστηρίου Καρδίτσας για το Δράμα και το Θέατρο στην Εκπαίδευση ΡΟΔΑ ΚοινΣΕπ

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6977395903

Email: mariabarbat@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο *Λίγο πιο σφιχτά μανούλα* της Μαρίας Μπαρμπατσάλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη.

Ένα μωρό μετά από χρόνια προσπάθειας, ένα ειδυλλιακό ζευγάρι που ο ένας στηρίζεται αποκλειστικά και μόνον στον άλλον, ένας άγριος κόσμος...Μια γυναίκα χάνει την ταυτότητά της μέσα από την πολυαναμενόμενη μητρότητα

Πρόσωπα

Αντιγόνη, 40 ετών

Νίκος, 40 ετών

Σκηνή πρώτη.

(Σε έναν σκοτεινό χώρο, αχνά φαίνονται τα έπιπλα μιας κρεβατοκάμαρας, δεσπόζει ο ένας σπασμένος καθρέφτης. Η Αντιγόνη φοράει άτσαλα ένα ταγιέρ που της είναι εμφανώς στενό, το φερμουάρ είναι ξεκούμπωτο, τα μαλλιά της αχτένιστα. Κρατάει στην αγκαλιά της μια κούκλα)

Αντιγόνη: Τσικι τσικι..Τα νυχάκια ...Εκεί κάτω χαμηλά, στο σκοτάδι...Τσίκι..τσίκι Τα νυχάκια..στο σκοτάδι..χαμηλά...Τσίκι τσίκι Τσικ...Τσικ....Τσικ...Τσικ..Τσικ..Τσικ... Το μωράκι που θα ρθει....

Σκηνή δεύτερη.

(Τραπεζαρία σπιτιού. Στρωμένο επετειακά τραπέζι με άσπρο τραπεζομάντηλο, λουλούδια και κεριά. Ο Νίκος καθισμένος στον καναπέ, κοιτάει το ρολόι του τοίχου και πότε πότε σηκώνεται και διορθώνει κάτι στο τραπέζι. Ωρα δέκα το βράδυ. Μπαίνει η Αντιγόνη. Φοράει το ταγιέρ και το φουλάρι της προηγούμενης σκηνής. Είναι κομψά επάνω της. Τα μαλλιά της καλοχτενισμένα.)

Νίκος: Άργησες..

Αντιγόνη: Ήταν αυτός ο πελάτης, ο απαιτητικός, δεν μπορούσα να τον αφήσω στους άλλους, ήθελε εμένα. Σου είχα μιλήσει προχθές. Είναι σημαντικό..

Νίκος: Όπως και κάτι άλλο...

Αντιγόνη: Καταλαβαίνεις νομίζω.

Νίκος: Πάντα.

Αντιγόνη: Και πάντα είσαι εδώ.

Νίκος: Και για πάντα.(χαμογελάει) Ειδικά τώρα..

Αντιγόνη: (βγάζει έναν αναστεναγμό) Μακάρι..

Νίκος: Δεν είσαι χαρούμενη; Επιτέλους ήρθε!

Αντιγόνη: Έτσι είχαμε πει και τις άλλες φορές. Και έφυγε, κύλησε με το αίμα..

Νίκος: Καρδούλα μου, καρδούλα μου, σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Ειδικά τώρα.

Αντιγόνη: Δεν το θέλω. Δεν μπορώ.

Νίκος: Μην το κάνεις σε μένα.

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο. Συγνώμη.

(Ο Νίκος βάζει μουσική. *Love will tears us apart again Joy Division*. Παίζει υπόκρουση σε όλη την διάρκεια της σκηνής)

Αντιγόνη: (χαμογελάει)

Νίκος: Θυμάσαι;

Αντιγόνη: Γίνεται να μην θυμάμαι;

Νίκος: Πριν 15 χρόνια..Σαν σήμερα..

Αντιγόνη: Δεν το περίμενα. Είχα άλλα στο μυαλό μου τότε. Δεν ήθελα δεσμεύσεις. Μόνη και ελεύθερη έλεγα.

Νίκος: Το κατάλαβα αμέσως. Άστραφτες και πέταγες. Διαφορετική. (χαμογελάει)
Το υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα σε πιάσω. Σε άρπαξα σε μια στιγμή μ
αυτό το φουλάρι και σ έδεσα για πάντα. (της το σφίγγει απαλά).

Αντιγόνη:(τον φιλάει) Ευτυχώς που τα κατάφερες. Θα χα πέσει απ το στερέωμα
και θα κυλιόμουνα μόνη στη λάσπη..

Νίκος: (την φιλάει κι αυτός) Στη λάσπη το αστέρι μου ποτέ! Δεν θα το επιτρέψω!
Λίγο ξεσκόνισμα..(αρχίζει και την φιλάει απαλά και τρυφερά σε όλο το πρόσωπο) και
να το πάλι έτοιμο να λάμψει

Αντιγόνη: Θα σαι εδώ; Θα σαι δίπλα ;

Νίκος: (την αγκαλιάζει και την λικνίζει απαλά στον ρυθμό της μουσικής) Love will tears
us apart again. Μέχρι η αγάπη να μας εξοντώσει..

(Γαύση)

(Ο Νίκος απομακρύνεται 'και κατευθύνεται προς το τραπέζι ενώ συνεχίζει να λικνίζεται
ελαφρά στον ρυθμό της μουσικής)

Νίκος: Σεβαστή μου..

Αντιγόνη: (στραβομουτσουιάζει)

Νίκος:..αλλά και πανέμορφη, γοητευτική κυρία, δέσποινα των λογισμών του
ταπεινού δούλου σας, που ξερογλείφεται σα σοκαδόσκυλο για ένα σας βλέμμα,
περάστε παρακαλώ στο τραπέζι που ετοίμασε για χάρη σας.

Αντιγόνη: Ωραίο..

Νίκος: (ελαφρά απογοητευμένος) Τώρα το είδες..

Αντιγόνη: Όχι, όχι, είναι πανέμορφο, αλήθεια..Αλλά είμαι κουρασμένη και
αναστατωμένη ..Δεν έχω πολλή όρεξη.

Νίκος: Καρδούλα μου πρέπει να φας..Δεν φροντίζεις μόνον τον εαυτό σου τώρα

Αντιγόνη: Μόλις χτύπησε το τηλέφωνο ήξερα ότι είναι από το μικροβιολογικό.
Το άφηνα..Το άφηνα..Με χτυπούσε βαθιά στο στομάχι. Στο τέλος έκανε έναν
περίεργο ήχο σαν κλάμα μωρού. Το σήκωσα. Όταν μου είπαν συγχαρητήρια
θετικό. Ξεφούσκωσα. Άδειασα.

Νίκος: Καρδούλα μου...

Αντιγόνη: Νίκο, φοβάμαι..

Νίκος: Όλα θα πάνε καλά αυτή τη φορά. Είναι σημαδιακό. Το ήξερα πως θα
γίνει έτσι. Θα ρθει την στιγμή που πρέπει, την μέρα που γνωριστήκαμε Δεν θα
μπορούσε να ναι αλλιώς. Η σχέση μας από την αρχή ήταν γεμάτη σημάδια.

Αντιγόνη: Νίκο φοβάμαι...

Νίκος: Εσύ, εσύ καρδούλα μου, που έμπαινες, έβγαινες στα νοσοκομεία, που τόσες βελόνες πέρασαν τα χεράκια σου και όλο σου το σώμα και που μετά σηκώνόσουν και με χάρεινες . Εσύ που δεν έκλαψες ποτέ αλλά παρηγορούσες εμένα. Που έτρεξε τρεις φορές το αίμα, άδειαζες, έσφιγγες τα δόντια και πήγαινες την άλλη μέρα στο γραφείο. Βράχος γρανιτένιος καρδούλα μου.

Αντιγόνη: Τώρα τρέμω..

Νίκος: Τώρα; Τώρα θα γίνουν όλα. Θα πετύχει. Δεν νιώθεις το σημάδι. Την μέρα που γνωριστήκαμε. Αυτή τη φορά ήλθε. Είναι το μωράκι μας. Το μωράκι..Μας γνέφει..

Αντιγόνη: Κι αν δεν..

Νίκος: Δεν υπάρχει περίπτωση. Αυτή τη φορά θα το κρατήσουμε. Θα κάνουμε τα πάντα.

Αντιγόνη; Δηλαδή;

Νίκος: Μίλησα με το γραφείο, θα παίρνω και ιδιωτικούς πελάτες τα απογεύματα. Έτσι δεν θα πέφτει σε σένα όλο το βάρος. Μπορείς να φροντίσεις το μωρό μας. Να φροντίσεις τον εαυτό σου, καρδούλα μου. Δουλεύεις σκληρά τόσα χρόνια..

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο..Θα τα καταφέρουμε...Θα τα καταφέρω...

Νίκος: Έτσι μπράβο το κορίτσι μου...

(Παύση)

Νίκος: Και για τις ώρες που δεν θα μαι δίπλα..(βγάζει μια κούκλα)

Αντιγόνη: Που την βρήκες;

Νίκος: Μέσα στην αποθήκη..Στα κιβώτια που φέραμε από το πατρικό σου. Μου χες πει ότι την έπαιρνες τα βράδια για να μην φοβάσαι το σκοτάδι..

Αντιγόνη: Δεν είμαι πια παιδί.

Νίκος: Μην θυμώνεις.

Αντιγόνη: Σου είπα ότι θέλω να μείνουν εκεί κλεισμένα..

Νίκος: Αντιγόνη..Σε παρακαλώ...Για σενα το κάνω και το ξέρεις.

Αντιγόνη; Συγνώμη.

Νίκος: Είναι για το μωράκι μας. Για να του δώσεις εσύ. Από σένα. Θα ναι κοριτσάκι, είμαι σίγουρος. Θα είναι ίδια. Σαν και σένα. (την αγκαλιάζει και με την

κούκλα ανάμεσα την λικνίζει στον ρυθμό της μουσικής) Μην φοβάσαι. Όλα καλά θα πάνε. Στο υπόσχομαι

Σκηνή τρίτη.

(Το ίδιο σαλόνι. Η Αντιγόνη, πέντε μηνών έγκυος, φοράει πυζάμες και είναι ξαπλωμένη στον καναπέ, σκεπασμένη με ένα κουβερτάκι. Στα πόδια της ανοιγμένα χαρτιά και φάκελοι. Στο τραπέζάκι δίπλα στον καναπέ επικρατεί το ίδιο χάος με σκορπισμένα χαρτιά και ένα ανοιχτό λαπτοπ, δίπλα το κινητό. Στην πλάτη του καναπέ Ωρα πέντε το απόγευμα. Ο Νίκος καθισμένος στην άκρη του καναπέ έχει στην αγκαλιά του την Αντιγόνη και της χαιδεύει τα μαλλιά)

Νίκος: Καρδούλα μου, πρέπει να φύγω.

Αντιγόνη: Λίγο... Δεν γίνεται; Λίγο ακόμα. Μετά θα ρθεις πολύ αργά..

Νίκος: Μακάρι να μπορούσα να είμαι εδώ όλη τη μέρα μαζί σου. Αλλά το ξέρεις, ανέλαβα καινούργιες υποχρεώσεις Αντιγόνη. Για σένα, για το παιδί. Νομίζω το συμφωνήσαμε.

Αντιγόνη: Ναι, έχεις δίκιο.

Νίκος: Και πάει προς το παρόν καλά. Δεν πάει;

Αντιγόνη; Πάει..

Νίκος: Πες μου αλήθεια.

Αντιγόνη: Ναι Νίκο. Όλα είναι εντάξει. Μην ανησυχείς.

Νίκος: Είναι ήδη πέντε μηνών παιδί Αντιγόνη. Το φαντάζεσαι; Δεν είναι μια κουκιδίτσα. Έχει μάτια, πρόσωπο, σωματάκι, χεράκια...

Αντιγόνη: Σταμάτα...

Νίκος: Μη καρδούλα μου. Μην εκνευρίζεσαι. Δεν κάνει.

Αντιγόνη: Είμαι εντάξει σου είπα.

Νίκος: Αντιγόνη...

Αντιγόνη: Συγγνώμη. *(Γαύση)* Δεν θέλω να σκέφτομαι. Θέλω να περνάει η μέρα.

Νίκος: Μα είμαστε δίπλα τώρα. Πρέπει να το χαιρέσαι. Τα καταφέραμε αυτή τη φορά.

Αντιγόνη: Σχεδόν..

Νίκος: Είναι κοριτσάκι Αντιγόνη. Γυναίκα. Σαν και σένα. Είναι δυνατή. Είμαι σίγουρος. Δεν έχει ανάγκη.

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο. Σε παρακαλώ ας το σταματήσουμε εδώ.

(Γιάση. Η Αντιγόνη χώνεται πιο βαθιά στην αγκαλιά του. Πέρφτουν τα χαρτιά και οι φάκελοι που είναι σκορπισμένοι στα πόδια της))

Νίκος: Άλλωστε βλέπω έχεις κι άλλα πράγματα να κάνεις..

Αντιγόνη: Δεν γίνεται να τα αφήσω όλα στα κορίτσια.

Νίκος: Ο γιατρός είπε να είσαι ήρεμη, να μην κουράζεσαι..

Αντιγόνη: Δεν κουράζομαι Νίκο.

Νίκος: Εσύ ξέρεις.

Αντιγόνη: Απλώς παρακιολουθώ. Έχω μια εποπτεία. Δεν γίνεται αλλιώς..

Νίκος: Εσύ ξέρεις.

Αντιγόνη: Δεν περνάει αλλιώς Νίκο. Έτσι κάπως ξεχνιέμαι, νιώθω ζωντανή, φεύγει το μυαλό μου.

Νίκος: Είπαμε. Εσύ ξέρεις.

Αντιγόνη: Άλλωστε εγώ την έτικισα αυτή τη δουλειά. Δεν μπορώ να την αφήσω να μου φύγει μέσα από τα χέρια. Με χρειάζεται. Με χρειάζονται.

Νίκος: Και κάτι άλλο σε χρειάζεται τώρα. Πιο πολύ.

Αντιγόνη: Το ξέρω. Γι αυτό είμαι εδώ καρφωμένη μέρα νύχτα, γι αυτό, για μας, για σένα.

Νίκος: Το ξέρω καρδούλα μου και γι αυτό σε θαυμάζω. Το δυνατό μου κορίτσι. Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο.

Αντιγόνη: (χαμογελάει) Ξέρεις ξύπνησα χθες το βράδυ. Δε στο πα..Δεν ήθελα να σ ανησυχήσω..

Νίκος: Από τι;!!

Αντιγόνη: Τίποτα. Μην ταράζεσαι. Ένα τσίμπημα, ένα ξύσιμο εκεί μέσα χαμηλά στην κοιλιά.

Νίκος: Αντιγόνη! Τον γιατρό!

Αντιγόνη: Μην ταράζεσαι Νίκο. Είναι τα νυχάκια του. Είναι ζωντανό. Νιώθω ότι το άκουσα. Μου μίλησε. Είμαι εδώ μανούλα. Κράτα με σφιχτά και δεν θα φύγω. Δεν θα φύγω ποτέ.

Νίκος; Αντιγόνη! Πρέπει να το πούμε αμέσως στον γιατρό. Σου είπε ότι με την παραμικρή ενόχληση θα τον παίρνεις κατευθείαν τηλέφωνο. Τόσα λεφτά τον πληρώνουμε. Αντιγόνη..

Αντιγόνη: Ηρέμησε Νίκο. Δεν ήταν κάτι ανησυχητικό. Ένα σημάδι ήταν. Ένα σημάδι ζωής. Το νιώθω. Μη φοβάσαι. Δεν είναι σαν τις άλλες φορές. Έχε μου εμπιστοσύνη..

Νίκος: Εντάξει. Σε πιστεύω. Αλλά ακριβώς γι αυτό πρέπει να τον πάρεις. Μου το υπόσχεσαι; Και να του πεις με λεπτομέρειες τα πάντα. Μου το υπόσχεσαι;

Αντιγόνη: Στο υπόσχομαι.

Νίκος: Ωραία! Φεύγω λοιπόν. Φιλί στην καρδούλα και στην καρδουλίτσα. Το βράδυ..

Αντιγόνη: Το βράδυ...Μην αργήσεις..

Νίκος: Μπορεί να αργήσω λίγο..

Αντιγόνη; Καλά..

Νίκος: Κοιμήσου, ξεκουράσου, διάβασε κάτι, δες τηλεόραση, πάρε και κανέναν τηλέφωνο να πείτε καμιά χαζομάρα να ξεσιάσεις λίγο..

Αντιγόνη; Ποιόν; Τα κορίτσια στο γραφείο;

Νίκος: Δεν έχεις ανάγκη κανέναν εσύ καρδούλα μου. Έχεις εμένα. Δεν τα παμε από την αρχή..Εμείς οι δυό και ο κόσμος όλος. Και τώρα εμείς οι τρεις και ο κόσμος όλος. *(σκύβει την φιλάει)*

Αντιγόνη*: *(πιάνει την κοιλιά της)* ...και ο κόσμος όλος.

Σκηνή τέταρτη.

(Ιδιο βράδυ. Ώρα οκτώ. Η Αντιγόνη προσπαθεί να διαβάσει, πετάει το βιβλίο, παίρνει το τηλεκοντρόλ, αλλάζει γρήγορα κανάλια, το πετάει κι αυτό)

Αντιγόνη: Σκατά! Μη Αντιγόνη, παιδί μου, πιπέρι στο στόμα. Σκατά! Σκατά! Σκατά! Μην εκνευρίζεσαι Αντιγόνη. Μη παιδί μου. Τι λέξεις είναι αυτές; Πως εκφράζεσαι έτσι; Δεν είναι σωστό! Μην αφήνεις τον εαυτό σου να καταρρέψει..Δεν είναι όμορφο..Θα είσαι δυνατή. Ηρεμία και αξιοπρέπεια. Αυτοέλεγχος! Προπαντός. Μάλιστα μαμά. Ότι πείτε μαμά. Μαμά; ΜαμΑΑΑΑ. ΣκατΑΑΑΑΑ! ΑΑΑ!ΑΑΑ! Ααααχ! Ωραία! *(Παύση. Πέρφτει ανακουφισμένη πίσω στα μαξιλάρια του καναπέ.)* Ωπ νυχάκι μου! Ναι, το νιωσες ε; Ηταν ωραία! Αδειάσαμε ε; Ξαλαφρώσαμε. Καρδούλα μη φοβάσαι. Φοβάσαι; Μπράβο, όχι. Καταλαβαίνεις εσύ. Εγώ είμαι εδώ. Κανένας δεν θα σου πει εσένα ΜΗ. Άνοιξε το στόμα σου και βγάλα, πάρτα, δαγκωσέ τα όλα. Εγώ είμαι εδώ. Το αίμα μου δικό σου. Κατάλαβες; Ναι, έτσι ζύσε. Είσαι δυνατή. Αλήθεια δυνατή. Θα είσαι ελεύθερη. Μόνο μη μου φύγεις. Σε παρακαλώ μη μου φύγεις. Μη μου φύγεις*(συλλαβιστά)* σπλά..χνο ..μου.

(Χτυπάει το κινητό. Το σηκώνει) Παρακαλώ; Ναι κε Ανδρεάδη, εγώ είμαι. Εγώ προσωπικά. Σας είπα για λίγο καιρό..θα παίρνετε στο γραφείο. Θα συννεοίστε με τα κορίτσια. Ξέρουν κε Ανδρεάδη! Είναι ενημερωμένες! Όχι! Δεν χάθηκαν οι προθεσμίες. Κατατέθηκαν. Κατατέθηκαν! *(μια σύσπαση στην κοιλιά)* Γαμώτο!! Όχι κε Ανδρεάδη! Όχι τίποτα, μιλάμε αύριο. Κλείστε, ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! *(Κλείνει το τηλέφωνο)* Γαμώτο! Γαμώτο! Γαμώτο! Ανάσα! Ανάσα! Βαθιά ανάσα! Φου! Φου! Φου! Μη! Μη μου φύγεις τώρα! Σε παρακαλώ! Τώρα! Ανάσα! Μαζί! *(παίρνει το τηλέφωνο, πληκτρολογεί)* Γιατρέ; *(το τηλέφωνο είναι απασχολημένο)* Γαμώτο! Ανάσα! Βαθιά! *(πληκτρολογεί ξανά)* Νίκο; Νίκο; *(το τηλέφωνο είναι απασχολημένο)* Μη! Μη! Σε παρακαλώ! *(πιάνει ξανά το τηλέφωνο)* Ποιον; Ποιον; *(το πετάει μακριά)* Ποιον; Ποιος; Μαμάαα Βοήθεια! Ήρεμα παιδί μου. Ήρεμα Αντιγόνη. Αυτοέλεγχος! Μαμάαα! Όχι πάλι!! Σε παρακαλώ βοηθησέ με!*(όπως μετακινείται και στριφογυρίζει πιάνει κάτω από τα σκεπάσματα την κούκλα)* Δεν το πιστεύω! Δεν το πιστεύω ότι το κανε! Του πα να την πάει στο πατάρι. Γαμώτο! Δεν μ ακούς!! Γαμωτο!! Μη πάλι!*(πάει να την πετάξει και πιάνεται το χέρι της κούκλας από το μανίκι της πυζάμας της, σαν να την τραβάει)* Επ! Τι; Όχι, όχι. Δεν θα σ αφήσω. Μη με κοιτάς έτσι. Δεν θα σ αφήσω. *(παίρνει την κούκλα και την βάζει μαλακά πάνω στην κοιλιά της)* Δεν θα μ αφήσεις όμως κι εσύ. Σε παρακαλώ. Νάνι, νάνι, ωωω,ωωω, το μικρό μου το μωρό. Νάνι, νάνι, νάνι το. Θα του δώσω να φάει εγώ, ότι θέλει, ότι ποθεί για να γιάνει το παιδί..Φου! Φου! Καλύτερα τώρα; Καλύτερα; Ήρεμα! Δεν πονάς τώρα; Το νιώθω. Στείλε ένα σημάδι. Ένα σημάδι. Σε παρακαλώ!!! Ωπ νυχάκι μου. Έτσι. Έτσι. Πέρασε, τελείωσε. Όλα θα πάνε καλά τώρα. *(Παύση)* Μεγάλα νυχάκια, μακριά μαλλιά. Θα στα χτενίζω, θα στα δένω,

θα σ αφήνω να τα κάνουν ότι θες. Να τα ανεμίζεις, να τα ξυρίζεις...ότι, ότι θες. Εσύ και εγώ.*(κοιτάει την κούκλα)* Έτσι όπως τότε οι δυό μας στην ντουλάπα για να μην ακούμε τις φωνές της...της μαμάς. Να κρυφτούμε να μην μας πιάσει. Όλα τα μυστικά, όλες μας οι ανάσες. Αλλά τώρα θα ναι αλλιώς. Θα σαι ζωντανή και δικιά μου. Μόνον δικιά μου. Εγώ δεν θα αφήσω κανέναν να σου κάνει κακό. Θα μαστε οι δυό μας. Μόνο οι δυό μας. Δεν θα μας χωρίσει κανείς.. Δώσε ένα σημάδι. Ακόμα. Σε παρακαλώ. Αχ ναι! Ήρεμα τώρα. Τελείωσε. Νάνι, νάνι νο..*(όπως σιγομουρμουρίζει το νανούρισμα, κλείνει τα μάτια και την παίρνει ο ύπνος με την κούκλα αγκαλιά. Μπαίνει ο Νίκος, βλέπει την κούκλα, χαμογελάει με ικανοποίηση, σκύβει φιλάει την κοιλιά της Αντιγόνης και της την σκεπάζει)*

Σκηνή Πέμπτη.

(Πέντε μήνες μετά. Αργά την νύχτα. Η Αντιγόνη προσπαθεί να κοιμίσει το μωρό στην αγκαλιά της. Κρατάει την κούκλα με το ένα χέρι πάνω από το κεφάλι του μωρού και την παίζει.)

Αντιγόνη: Νάνι, νάνι, νάνι νο..Νάνι...Σε παρακαλώ κοιμήσου...Κλείσε τα ματάκια σου...Κλείστα...Σε παρακαλώ ...αγάπη μου...μωρό μου...Κοιμήσου αγγελούδι μου...Μην κλαις μη...Μη! Φτάνει...Σε ΠΑΡΑΚΑΛΩ..Κοιμήσου σου είπα!!! Δεν αντέχω! Δεν αντέχω άλλο!! Κλείσε τα μάτια σου επιτέλους. Κλείσε να τα κλείσω κι εγώ!! Κλείστα! Κλείστα!! Λυπήσου με!! Τι θέλεις; Πες μου τι θέλεις! Δεν μπορώ να καταλάβω. Να φας! Έλα μάτια μου να φας...*(βγάζει το στήθος για να θηλάσει)* Έλα...Έλα...Μη! Πονάω! Μη τραβάς! Πονάω!! Η κοιλιά μου..Χαμηλά..Αχ!!! ΣΤΑΜΑΤΑ*(ένας σπασμός. Πετάει με ένταση την κούκλα. Σφίγγει έντονα πάνω της το παιδί)*

(Μπαίνει ο Νίκος αγουροξυπνημένος)

Νίκος: Αντιγόνη; Τι έγινε; Είσαι καλά; Μη! Το παιδί!

Αντιγόνη: Το παιδί;! Το παιδί τι;

Νίκος: Πως το κρατάς έτσι!

Αντιγόνη: Σκούζει! Σκούζει συνέχεια..Δεν καταλαβαίνω τι μπορεί να θέλει...

Νίκος: Αντιγόνη το σφίγγεις!!! Μη το σφίγγεις έτσι!!

Αντιγόνη: Σταμάτα να φωνάζεις κι εσύ μες στ αυτί μου!!

Νίκος: Αντιγόνη μου ηρέμησε. Δως το λίγο σε μένα. Θα προσπαθήσω εγώ.

Αντιγόνη: Όχι, όχι θα τα καταφέρω!! Μπορώ, μπορώ, μπορώ...Το μωρό χρειάζεται τη μανούλα του..Έτσι δεν είναι ψυχή μου; Οι δυό μας. Έλα, έλα, νάνι, νάνι, νάνι, νο...Νίκο πήγαινε κοιμήσου εσύ. Ξυπνάς αύριο.*(στο μωρό)* Μη κλαις πάλι...ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Νίκος: Αντιγόνη. Το σφίγγεις πάλι.

Αντιγόνη: Σου είπα θα τα καταφέρω. Πήγαινε για ύπνο.

Νίκος: Πώς να κοιμηθώ;!!

Αντιγόνη: Φωνάζεις πάλι! Σε παρακαλώ μη φωνάζεις..Πονάει το κεφάλι μου..Δεν κοιμάμαι...Δεν ξέρω αν είναι μέρα ή νύχτα..Μόνη μου, μόνη μου εδώ μέσα..Ξέχασα να μιλάω..Με μια πυζάμα και το στήθος έξω...Πονάω..η κοιλιά μου, το κεφάλι, το στήθος...Πονάω...Συνέχεια..

Νίκος: Συμφωνήσαμε οτι θα προσπαθήσουμε τον θηλασμό Αντιγόνη.

Αντιγόνη: Εγώ θηλάζω Νίκο. Το δικό μου το στήθος πρήζεται, το δικό μου στήθος πονάει, οι δικές μου θηλές ματώνουν...

Νίκος: Ηρέμησε..Δεν είπα κάτι αντίθετο. Είπα τι αποφασίσαμε για το καλό του παιδιού μας.

Αντιγόνη: Νίκο πάλι κλαίει...Σε παρακαλώ...Δεν θέλω να μαλώνουμε...Δεν μαλώσαμε ποτέ μέχρι τώρα...Συχωρεσέ με...Είναι που δεν τα καταφέρνω. Νάνι , νάνι νο..Δεν το περίμενα αυτό. Γι αυτό μέχρι τώρα δεν μπορούσα να κάνω παιδιά. Δεν έπρεπε να κάνω παιδί. Νάνι, νάνι...Νίκο δεν έπρεπε να το πιέσουμε. Κάναμε λάθος. Ήταν λάθος. Νάνι, νάνι, σπλάχνο μου νάνι!

Νίκος: Ηρέμησε Αντιγόνη. Δεν είσαι μόνη σου. Είμαι κι εγώ εδώ. Όλα καλά θα πάνε. Θα το δεις. Οι τρεις μας θα τα καταφέρουμε. Όπως τα καταφέραμε. Είναι μια φάση. Θα περάσει. Θα το δεις. Μη βάζεις κακιές σκέψεις. Μην αφήνεσαι. Που είναι το δυνατό μου κορίτσι;

Αντιγόνη: Το κεφάλι μου..Τα νεύρα μου Νίκο...Δεν μπορώ να τα ελέγξω. Το μυαλό μου πολτός. Δεν συγκρατώ τίποτα. Χάνω την ισορροπία μου, χτυπάω στις γωνίες. Είναι συνέχεια σιοτάδι. Και δεν κοιμάται Νίκο. Δεν κοιμάται ποτέ!!

Νίκος: Δεν νιώθει εσένα ήρεμη.

Αντιγόνη: Τι είπες;

Νίκος: Βλέπεις πως το κρατάς;

Αντιγόνη: Θα μου δώσεις και συμβουλές τώρα;

Νίκος: Αντιγόνη σε παρακαλώ. Δεν ξέρω κι εγώ τι να κάνω. Να βοηθήσω προσπαθώ.

Αντιγόνη; Το ξέρω

Νίκος: Κοίτα όμως..Το κρατάς σφιχτά.Βγάζεις ένταση καρδούλα μου.

Αντιγόνη: Το κρατάω σφιχτά για να ακούει την καρδιά μου.

Νίκος: Δεν βοηθάει όμως καρδούλα μου. Κοίτα πάλι κλαίει..

Αντιγόνη: Μη με λες καρδούλα μου. Μου τρυπάει το κεφάλι..

Νίκος: Μην το σφίγγεις Αντιγόνη. Είναι άνθρωπος. Δεν είναι κούκλα.

Αντιγόνη: Κλαίει, κλαίει, κλαίει πάλι Νίκο..Κλαίει και με χτυπάει στη καρδιά. Να κοιμηθώ. Μόνο να κοιμηθώ.

Νίκος: Έλα δως το σε μένα. *(Η Αντιγόνη αφήνει άβουλα να της πάρει το μωρό από τα χέρια)*

Νίκος: Πως το λες το νανούρισμα;

Αντιγόνη: Νάνι, νάνι,νο...νο..

Νίκος: Νάνι, νάνι, νο...Αντιγόνη! Με κοιτάει, με κατάλαβε!

Αντιγόνη: Νανι,νο..νο...νο..

Νίκος: Τι όμορφα μάτια! Καρδούλα μου!! Καρδούλα μου εσύ!!!

Αντιγόνη: Νο..νο...νο...

Νίκος: *(βλέπει την πεταμένη κούκλα στο πάτωμα. Την παίρνει και την παίζει πάνω από το κεφάλι του μωρού)* Νάνι, νάνι...Κοιμήσου. Έτσι, έτσι μπράβο. Ηρέμησε...Ηρέμησε...Ο μπαμπούλης έχει στα χεράκια του το κοριτσάκι του. Γελάς μωρό μου; Την καρδούλα του. Ηρέμησε! Αντιγόνη βλέπεις; Ηρέμησε!

Αντιγόνη: Νο..νο...Να κοιμηθώ. Μόνο να κοιμηθώ...Για λίγο...

Νίκος: Σςςς..Έκλεισε τα μάτια. Την πάω μέσα. Έλα κι εσύ. Μην αργείς. Να ξεκουραστείς λίγο..*(αφήνει την κούκλα δίπλα στην Αντιγόνη και πηγαίνει μέσα με το μωρό αγκαλιά)*

Αντιγόνη: Να κοιμηθώ...Λίγο...*(βλέπει την κούκλα)* Να τα καταφέρω...Πρέπει να τα καταφέρω...*(παίρνει την κούκλα αγκαλιά)* Νάνι...νάνι ..νάνι...νο...το γλυκό μου το μωρό...στης μαμάς την αγκαλιά...*(σφίγγει την κούκλα, κλείνει τα μάτια)*

Σκηνή έκτη

(Ένας χρόνος μετά. Ο ίδιος χώρος. Ανάστατος. Ένα λαπτοπ ανοιγμένο πάνω στο τραπέζι. Χαρτιά και φάκελοι σκορπισμένοι παντού. Παιχνίδια κάτω στο πάτωμα. Ένα παιδικό πορτ μπεμπέ. Ένα πιάτο με υπολείμματα φρουτόκρεμας. Λεκέδες στο χαλί. Ωρα οκτώ το βράδυ. Η Αντιγόνη προσπαθεί να τακτοποιήσει τον χώρο. Από το πορτ μπεμπέ ακούγεται μονότονη γκρίνια μωρού.)

Αντιγόνη: Σήμερα βρήκες...Γιατί ματάκια μου; Μπανάκι δεν κάναμε; Τραγουδάκι δεν είπαμε; Γιατί; Βοήθα λίγο την μανούλα.*(χτυπάει το κινητό)* Γιατρέ! Ευτυχώς που με πήρατε. Σας έπαιρνα νωρίτερα. Ναι καταλαβαίνω...Πολύ δουλειά. Ναι..Ναι..Σας έχω πει τις τελευταίες μέρες γκρινιάζει πολύ και πετάγεται στον ύπνο. Δεν την ησυχάζει τίποτα. Εκεί που είχαμε βρει έναν ρυθμό. Ξέρω ναι Τα δοντάκια. Έβγαλε ήδη δύο. Αλλά να αναρωτιέμαι συνεχώς μήπως κάνω κάτι λάθος. Ναι. Υπομονή. Είναι στάδιο. Της βάζω την αλοιφή. Ψυχραιμία. Ξέρω, προσπαθώ. Και όχι συνέχεια πάνω μου. Όχι τόση αγιαλιά..Ναι..ναι, όπως είπατε. Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ γιατρέ μου. Ότι χρειαστώ. Ευχαριστώ. Θα ξαναεπικοινωνήσουμε. Μήπως χρειαστεί να αλλάξουμε αλοιφή. Καληνύχτα. *(κλείνει το τηλέφωνο. Κοιτάει τριγύρω)* Κόλαση εδώ μέσα..Πότε θα τα προλάβω;

(Η γκρίνια μετατρέπεται σε κλάμα)

Αντιγόνη: Μη..μη μου το κάνεις τώρα. Αφού σε κοιμήσα. Είσαι κι εσύ εξαντλημένο. Όλη τη μέρα σήμερα γιρι...γιρι. Μάτι δεν έκλεισες. Κοιμήσου ματάκια μου. Βοήθησε την μανούλα να τα προλάβει. Κοίτα τι χαμό έκανες. Δεν αντέχω! Δεν σ αντέχω!!

(Το κλάμα γίνεται πιο έντονο)

Αντιγόνη: Μη..μη..μην το κάνεις αυτό. Μη, μη λάθος. Δεν το πα. Δεν το πα ποτέ. Κι εγώ φτাইω. Μαζί τα κάναμε. Έχεις δίκιο. Μαζί όλα. Μαζί με την μανούλα. Οι δυό μας. Γι αυτό τώρα βοήθησε με. Σε παρακαλώ. Σςς Σςς Η μανούλα πρέπει να συμμαζέψει, να βάλει φαγητό για τον μπαμπά, που θα γυρίσει κουρασμένος, και να ετοιμάσει και την προσθήκη για αύριο. Είναι η τελευταία μέρα. Δεν τα είπαμε πιο πριν; Εμείς οι δυό ομάδα.

(Το κλάμα δυναμώνει κι άλλο και η κούκλα πετάγεται από το πορτ μπεμπέ)

Αντιγόνη: Δε το πιστεύω! Δεν ακούς; Πες μου δεν ακούς!!!; Τι πρέπει να κάνω εγώ τώρα;!!! *(πηγαίνει με ορμή στο πορτ μπεμπέ)* Γιατί δεν κάνεις αυτό που σου λέω; Γιατί δεν με νιώθεις; Γιατί; Πες μου ΓΙΑΤΙ; *(σκόβει έντονα πάνω στο πορτ μπεμπέ)* *(Γιαύση)* Όχι μη μάτια μου! Δεν ήθελα να σε τρομάξω! Κοίτα με ! Γέλα μου λίγο! *(Γιαύση)* Έτσι μπράβο! Μια ανάσα ήρεμη μαζί με την μανούλα. Μπράβο! Τι

μουσίτσα είσαι εσύ! Άντε να δούμε που θα σε βγάλει αυτό. Θα χτυπήσεις το κεφάλι σου στον βράχο ή θ ανοίξεις δρόμο να βγεις στο ξέφωτο;

(Κραυγή δυνατή)

Αντιγόνη: Μάλιστα! Κατάλαβα!(γελάει έντονα) Εδώ και τώρα λοιπόν. *(πιάνει την κούκλα και πηγαίνει και κάθεται σταυροπόδι δίπλα στο πορτ μπεμπέ)*

(Μια παιδική κραυγούλα Α!!)

Αντιγόνη: Καλώς σε βρήκα λοιπόν. Κοίτα γελάκια και χαρούλες. Το κατάφερες και το απολαμβάνεις. Μουσίτσα ε μουσίτσα. Αυτό ήθελες. Να με φέρεις κοντά. Δεν θα σου περνάνε συνέχεια αυτά. Όλη μέρα κολλημένες δεν είμαστε; Πόσο άλλο; Δως μου βρε λίγο χώρο. Λίγο. Τόσο δα. Να πάρει μια ανάσα η μανούλα. Δεν αντέχω άλλο! Να αναπνεύσω!

(Έντονη κραυγή)

Αντιγόνη: Βρε! Τι τσαούσα είσαι εσύ. Δεν σηκώνεις μύγα στο σπαθί σου. Ανοίγεις και τις ματάρες έτοιμη να με φας. Έτσι θα το πάμε λοιπόν;; *(Παύση)* Μακάρι, μακάρι κορίτσι μου, έτσι σε όλη σου τη ζωή . Να μην αφήσεις εμπόδιο για εμπόδιο. Κι εγώ θα μια δίπλα. Μόνο, μόνο μην...όχι, δεν ξέρω, κι εγώ πραγματικά δεν ξέρω. Δεν ξέρω που βγάζει στο τέλος αυτός ο δρόμος. *(Παύση)* Δεν ξέρω αν αντέχεται και ποιος σ ακολουθεί. Δεν ξέρω μάτια μου. Δεν ξέρω...Και δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω ποτε να το μάθω...να στο μάθω.

(Κραυγούλα σιγανή)

Αντιγόνη: Βρε χαζομουτσούνα. Ματάρες! Μη με μαλώνετε κυρία μου. Έχετε δίκιο. Τέρμα οι φιλοσοφίες. Λοιπόν πείτε μου τι ακριβώς θέλετε. Για να δούμε, για να δούμε...Μας δώσατε την κούκλα, κραυγάζετε επιτακτικά. Παραμύθι ε; Παραμύθι;

(Απότομη κραυγή)

Αντιγόνη: Είδες τώρα τι ωραία τα βρισκουμε οι δυό μας. Παραμύθι λοιπόν. Αλλά...συμφωνία. Πέντε λεπτά μόνον και μετά κλείνεις τα μάτια και σε πάω στο κρεβάτι για να προλάβω κι εγώ. Σύμφωνοι;

(Ακαθόριστος ήχος)

Αντιγόνη: Το παίρνω σαν ναι. Δεν πιστεύω να με κοροιδέψεις στο τέλος; Η συμφωνία, συμφωνία.

(Σιωπή)

Αντιγόνη: Κάνουμε τον φόφιο κοριό τώρα; Τι να γίνει, σε εμπιστεύομαι. Πάμε λοιπόν. *(πιάνει την κούκλα και την κρατάει πάνω από το κεφάλι του μωρού)* Αρχή του

παραμυθιού καλησπέρα σας! Μια φορά κι έναν καιρό...Μια φορά κι έναν καιρό...Τι; Πας να αρπάξεις το κόκκινο φουστανάκι; Λοιπόν...το βρήκα. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι. Ζωηρό, πολύ ζωηρό, με κάτι ματάρες να!! που ήθελαν να ρουφήξουν όλον τον κόσμο. Η ζωή...η ζωή του φαινόταν σαν ένα ζουμερό κόκκινο φρούτο, να χώσει τα δόντια του βαθιά, ίσα με το κουκούτσι. Κι όλα να γίνουν γρήγορα, τώρα.

(Μικρή κραυγή)

Αντιγόνη: Πονηρούλα! Κατάλαβες για ποια μιλάμε ε; Προχωράμε. Γι αυτό το κοριτσάκι φορούσε πάντα κόκκινα για να θυμίζει στον εαυτό του ότι δεν πρέπει να σταματάει πουθενά και να μην το φοβίζει τίποτα. Την έλεγαν Κοκκινοσκουφίτσα. *(Αρχίζει και μιμείται φωνές παίζοντας τον χαρακτήρα της Κοκκινοσκουφίτσας με την κούκλα ενώ η ίδια υποδύεται την μαμά)* Η μαμά της αντιδρούσε Μη, μη Κοκκινοσκουφίτσα παιδί μου! Φόρα ένα άλλο χρώμα, πιο ήρεμο. Δεν χρειάζεται να δίνεις στόχο. Δεν μπορείς να τα χεις όλα. Δεν μπορείς να τα δοκιμάσεις όλα. Δεν μπορείς να τα κάνεις όλα. Θα φας το κεφάλι σου. Θα καείς. Η Κοκκινοσκουφίτσα όμως δεν άντεχε τα μη. Τρελαινόταν. Κοκκίνιζαν τα μάγουλα της, και ακόμα περισσότερο ο σιούφος, η κάπα της. Γινόταν μια κόκκινη, κόκκινη ντομάτα, έτοιμη να σκάσει και να πεταχτούν τα ζουμιά παντού. Να πασαλείψουν τους τοίχους, τα έπιπλα, το πρόσωπο και την ποδιά της μαμάς. ΟΧΙ! ΟΧΙ! Φώναζε. Μανούλα εσύ τα έκανες έτσι, εγώ θα τα κάνω αλλιώς. Δεν θα μείνω κλεισμένη εδώ μέσα, θα ριξω τους τοίχους και θα γνωρίσω τα πουλιά, θα μυρίσω τα λουλούδια, θα ανακαλύψω το δάσος. ΤΙ; Ούρλιαξε τώρα η μαμά. Το ΔΑΣΟΣ; Είσαι με τα καλά σου; Το δάσος; Δεν πάνε ποτέ μόνα τους τα κορίτσια στο δάσος. Το δάσος έχει σιοτάδι, τρύπες, σπηλιές, θα σε καταπιούν, θα σε ρουφήξουν. Δεν έχει ανοιγμένα μονοπάτια και δρόμους. Λύκοι παραμονεύουν που μιλάνε γλυκά και σε υπνωτίζουν με το τραγούδι τους. Κι αν κατά λάθος μπεις κλείσε τα αυτιά και προχώρα. Κι αν κατά λάθος μπεις κοιτά μπροστά και προχώρα. Ποτέ μην εμπιστευτείς τίποτα και κανέναν στο δάσος. Δεν είναι όπως φαίνεται. Πάρε τον χαραγμένο δρόμο και άστο πίσω να χαθεί. Μην εμπιστευέσαι τα γλυκά λόγια στο δάσος. Είσαι μόνη σου. *(Παύση)* Μόνη σου *(Παύση)* Εσύ τι λες; Κοιμήθηκες; Κοιμήθηκες ψυχούλα μου. Μπράβο την τήρησες την συμφωνία. Στο κρεβατάκι τώρα. *(Χτυπάει το κινητό)*

Αντιγόνη: Ναι γιατρέ! Εντάξει καλύτερα. Νιώθω κι εγώ ότι το ελέγχω τώρα. Ευχαριστώ για την βοήθεια. Ωχ κε Γρανιτσιώτη εσείς; Συγγνώμη, νόμιζα ότι ήταν η παιδίατρος. Ναι, ναι ενός έτους τώρα. Σας ευχαριστώ. Όχι, όχι, κε Γρανιτσιώτη δεν έχει μείνει πίσω η υπόθεσή σας. Ναι, σας είχαμε υποσχεθεί ότι σήμερα θα ήταν έτοιμη η προσθήκη αλλά κάποια έκτακτα περιστατικά δεν επέτρεψαν να σας την αποστείλουμε ακόμη. Θα την έχετε ανυπερθέτως αύριο το πρωί. Κε Γρανιτσιώτη το γραφείο μας όπως πολύ καλά γνωρίζετε μετά από τόσα χρόνια συνεργασίας είναι έγκυρο και έμπιστο. Δεν επιδρά πουθενά αυτή η

απειροελάχιστη καθυστέρηση. Δεν επιδρά σας το εγγνώμαι εγώ. ΔΕΝ ΕΠΙΔΡΑ. Όχι κε Γρανιτσιώτη συνεχίζω να είμαι επαγγελματίας, δεν έχει επηρεάσει η μητρότητα. Κε Γρανιτσιώτη, το ότι είμαι μητέρα αφορά μόνον εμένα και όχι την δουλειά μου. Καταλάβετε;!!!

(Το μωρό έχει ξυπνήσει και κλαίει γοερά. Μπαίνει ο Νίκος)

Σκηνή έβδομη.

Νίκος: Τι γίνεται εδώ;

Αντιγόνη: Καληνύχτα κε Γρανιτσιώτη. Θα μιλήσουμε το πρωί (*κλείνει το τηλέφωνο*) Νίκο; Νωρίς δεν γύρισες;

Νίκος; Τι συμβαίνει Αντιγόνη; Τι κατάσταση είναι αυτή; Κλαίει το παιδί. Δεν το ακούς; Καρδούλα μου! Ο μπαμπούλης είναι εδώ. Έλα μάτια μου! Ησύχασε. Έλα να σε πάρω αγκαλίτσα Ωωω! Το κορίτσι μου! Η καρδούλα μου!!

Αντιγόνη: Μη!!!

Νίκος: (*κοντοστέκεται*)

Αντιγόνη: Ο γιατρός είπε να την κοιμίζουμε στην κούνια της. Όχι τόση αγκαλιά. Πρέπει να αρχίσει να ανεξαρτητοποιείται.

Νίκος: Και σου πάει η καρδιά να σπαράζει;

Αντιγόνη: Δεν σπάραζε πριν. Κοιμόταν μια χαρά.

Νίκος; Και τι έγινε Αντιγόνη; Αυτό ρωτάω να μάθω. Εγώ φταίω;

Αντιγόνη: Ούτε εγώ!

Νίκος: Μην φωνάζεις. Ηρεμεί. Σςς..Κοιμήθηκε. Έφαγε;

Αντιγόνη: Ναι.

Νίκος: (*κοιτάζει γύρω*) Το βλέπω.

Αντιγόνη: Νίκο δεν καταλαβαίνω.

Νίκος: Σςς Αντιγόνη. Κοιμάται είπαμε. Την πάω μέσα. Θα μιλήσουμε σε λίγο. Είμαστε κουρασμένοι και οι δύο.

Νίκος:(*από το εσωτερικό*) Καρδούλα μου ύπνον ελαφρύ.

Αντιγόνη: Καρδούλα μου...

Νίκος:(*μπαίνει*) Κοιμήθηκε..

Αντιγόνη; Κοιμήθηκε..

Νίκος: Ναι έκλεισαν τα ματάκια της. Πόσο όμορφη είναι. Λάμπει.

Αντιγόνη: Και δυνατή.

Νίκος: Ναι και δυνατή.

Αντιγόνη: Με σφιγμένες γροθιές. Παλεύει.

Νίκος: Τι έγινε Αντιγόνη;

Αντιγόνη: Τίποτα.

Νίκος: Γιατί έκλαιγες;

Αντιγόνη: Γιατί είναι μωρό.

Νίκος: Αντιγόνη μου, ξέρω ότι είσαι κουρασμένη. Ξέρω ότι προσπαθείς πολύ. Ξέρω ότι είναι δύσκολα. Σε παρακαλώ, μην κλείνεσαι.

Αντιγόνη: Δεν κλείνομαι.

Νίκος: Καρδ..Αντιγόνη μου σε ξέρω καλά. Δεν μπορείς να μου κρυφτείς. Είμαστε μαζί σ' αυτόν τον δρόμο. Δεν είσαι μόνη. Δεν είπαμε; Εμείς οι δυο κι ο κόσμος όλος. Μαζί μπορούμε όλα να τα αντιμετωπίσουμε. Αρχεί να μην χάσουμε ο ένας το χέρι του άλλου.

Αντιγόνη: Σου ανέφερα απλώς τι είπε ο παιδίατρος.

Νίκος: Αντιγόνη, δεν σε κατηγορώ. Μπαίνω μέσα και βλέπω έναν χαμό, το παιδί να σπαράζει, εσύ να ουρλιάζεις στο τηλέφωνο. Δεν είναι λογικό να ανησυχώ; Δεν είναι λογικό να ρωτήσω τι έγινε;

Αντιγόνη: Δεν φταίω εγώ Νίκο. Η μικρή έχει τα δόντια της. Πρέπει να ετοιμάσω την προσθήκη του Γρανιτσιώτη. Όλα μαζί.

Νίκος: Καταλαβαίνω.

Αντιγόνη: Είμασταν καλά Νίκο. Της έλεγα παραμύθι. Το καταλάβαινε. Τα καταλαβαίνει όλα. Σα ναναι μέσα στο μυαλό μου και πέρα από αυτό. Να δεις πως διεκδικεί και πως φωνάζει. Είναι έξυπνη και δυνατή.

Νίκος: Και όμορφη, πολύ όμορφη.

Αντιγόνη: Όμορφη λοιπόν....

Νίκος: Ακριβώς Αντιγόνη μου. Είναι ένα ξεχωριστό παιδί. Είναι το παιδί μας. Δεν θα μπορούσε να ναι αλλιώς. Γι αυτό αξίζει να του δώσουμε το καλύτερο. Το καλύτερο κομμάτι μας. Την ψυχή μας.

Αντιγόνη: Αυτό δεν κάνουμε;

Νίκος: Το παιδί μας χρειάζεται. Μας χρειάζεται και ίσως αποκλειστικά, τουλάχιστον τώρα.

Αντιγόνη: Δεν σε καταλαβαίνω.

Νίκος: Αντιγόνη δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Δεν μπορείς να τα καταφέρεις όλα.

Αντιγόνη: Τι εννοείς;

(Ο Νίκος μένει αμίλητος και περιστρέφει το βλέμμα του τριγύρω)

Αντιγόνη: Σου είπα ήταν μια δύσκολη μέρα.

(Παύση)

Νίκος; Με τον Γρανιτσιώτη μιλούσες;

Αντιγόνη: Ναι.

Νίκος; Για την προσθήκη.

Αντιγόνη: Ναι... Θα ξενυχτήσω και θα τα καταφέρω.

Νίκος; Ως πότε Αντιγόνη; Δεν βγαίνει έτσι. Δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Σκορπίζεσαι.

Αντιγόνη: Τα καταφέρνω και θα τα καταφέρω. Το ξέρεις.

Νίκος; Και τι νόημα έχει; Τι θα καταφέρεις;

Αντιγόνη; Δεν δουλεύω πολύ πια το ξέρεις. Δεν γίνεται. Προσπαθώ να έχω μια εποπτεία.

Νίκος; Και μπορείς;

Αντιγόνη: Το δρομολογώ. Θα πάρω γυναίκα.

Νίκος; Για το παιδί;!!! Σ αυτήν την ηλικία;!!

Αντιγόνη: Δεν ξέρω.

Νίκος; Τι ψάχνεις Αντιγόνη; Δεν έχεις να αποδείξεις σε κανέναν τίποτα. Τα κατάφερες. Έφθασες εκεί που ήθελες. Μας δόθηκε ένα δώρο και κάνεις σα να μην το εκτιμάς. Δουλεύω σκληρά για να το χαρείς, για να έχεις επιλογή, για να βάλεις προτεραιότητες, για να του δώσουμε ότι του αξίζει. Εσύ και εγώ. Μαζί. Μπορούμε. Οι δύο μας. Έτσι δεν είναι;

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο.

Νίκος; Μου φαίνεται κλαίει. Πάω να δω. Έτσι δεν είναι Αντιγόνη μου; Σκέψου το. Εγώ είμαι εδώ. Πάντα εδώ.

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο.

(Ο Νίκος φεύγει)

Αντιγόνη: (πιάνει την κούκλα, της ανοίγει χέρια και πόδια) Έχεις επιλογές Αντιγόνη. Στο δάσος...Μόνη...

Σκηνή όγδοη

(Ίδιος χώρος. Δύο μήνες μετά. Ώρα οκτώ το βράδυ. Φαίνεται να έχει συμμαζευτεί πρόχειρα αλλά κυριαρχεί η αίσθηση του χάους. Ο Νίκος στον καναπέ, ντυμένος με κουστούμι, προσπαθεί να πάρει τηλέφωνο αλλά η γραμμή είναι κατειλημμένη. Από το εσωτερικό ακούγεται η φωνή της Αντιγόνης που επαναλαμβάνει ένα άψυχο νάνι, νάνι και η μονότονη γκρίνια του μωρού. Ξαφνικά το νάνι, νάνι αποκτά ένταση, το μωρό αντιδρά κλαίγοντας. Ο Νίκος παίρνει ξανά το τηλέφωνο. Βγαίνει τηλεφωνητής.)

Νίκος: Καλησπέρα. Εδώ Οικονόμου. Επικοινωνήστε μαζί μου το συντομότερο δυνατόν.

(Από το εσωτερικό η ένταση πέφτει και επανέρχεται το μονότονο νανούρισμα και η υπόκωφη γκρίνια. Ο Νίκος με την προσοχή του τεταμένη, στριφογυρίζει στον καναπέ. Ανακαλύπτει κάτω από ένα μαξιλάρι την κούκλα. Την αρπάζει και κατευθύνεται προς το εσωτερικό. Οι ήχοι απότομα σταματούν, ο Νίκος κοντοστέκεται, αφουγκράζεται και επανέρχεται στον καναπέ με την κούκλα στο χέρι. Την κοιτάει. Της αγγίζει τα μαλλιά)

Νίκος: *(στην κούκλα)* Όμορφη...

(Μπαίνει η Αντιγόνη. Φοράει φόρμες και ρόμπα. Είναι εμφανώς απεριποίητη)

Αντιγόνη: Ήρθες;

Νίκος: Ναι, σήμερα ήταν λίγο πιο χαλαρά. Ο Γεωργίου, βέβαια, προσπάθησε πάλι να μου την φέρει αλλά τα είχα όλα έτοιμα, με κάθε λεπτομέρεια, σχεδιαγράμματα, προϋπολογισμούς, όλα...Τους τα πέταξα μπροστά...Ορίστε κε Διευθυντά. Ήταν η καλύτερη δυνατή κίνηση. Κέρδος καθαρό για την εταιρία. Ο άλλος προσπάθησε να φέρει αντιρρήσεις. Πόλεμος σου λέω. Ζούγκλα. Αλλά ο Διευθυντής κατάλαβε. Συγχαρητήρια κε Οικονόμου. Εξελίχσεστε σε σημαντικό στέλεχος για την εταιρία μας. *(Γιάυση)* Πρώτη φορά με κοιτάξε έτσι..*(Γιάυση)* Αντιγόνη μ ακούς;

Αντιγόνη: Ναι..

Νίκος: Στέλεχος! Το φαντάζεσαι; Στέλεχος!

Αντιγόνη: Ναι..

(Γιάυση)

Νίκος: Εσύ;

Αντιγόνη: Τα ίδια.

Νίκος: Δηλαδή;

Αντιγόνη; Τα ίδια.

(Γιάση)

Νίκος: Κανένα νέο;

Αντιγόνη: Τίποτα. Αυτά που λέει η τηλεόραση. Τα ξέρεις.

Νίκος: Μίλησες με κανέναν;

Αντιγόνη: Με ποιόν;

Νίκος: Να..με τα κορίτσια στο γραφείο.

Αντιγόνη: Δεν με χρειάζονται πια.

(Γιάση)

Νίκος: Πονάει το κεφάλι σου;

Αντιγόνη: Όχι..Όχι εντάξει. Κάτι σουβλιές μέσα στη μέρα.

Νίκος; Μίλησες με τον γιατρό;

Αντιγόνη: Δεν έχει νόημα. Ακολουθώ την αγωγή. Θα περάσει.

Νίκος: Ναι. Ναι. Θα περάσει. Είμαι σίγουρος.

(Γιάση)

Αντιγόνη: Εσύ την είχες την κούκλα;

Νίκος: Ναι, την βρήκα κάτω από το μαξιλάρι.

Αντιγόνη: Την έφαχνα..Την θέλει τα βράδια.

Νίκος: Ήρθα να σου την δώσω αλλά δεν πρόλαβα..

Αντιγόνη: Κοιμήθηκε...

Νίκος: Ναι. Κοιμήθηκε.

(Γιάση)

Νίκος: Κοιμάται πιο εύκολα τώρα...

Αντιγόνη; Την παίρνω αγαλιά.

Νίκος: Είδες που σου τα λεγα...

Αντιγόνη: (σα να μην τον ακούει) Την παίρνω, την αιουμπάω στο στήθος, να ακούει την καρδιά μου και μετά την σφίγγω, την σφίγγω, όλο και πιο δυνατά, να μπει το κλάμα της μέσα μου, να γίνει δικό μου...

Νίκος: Αντιγόνη!!

Αντιγόνη: Εγώ το αντέχω.

Νίκος: Θέε μου Αντιγόνη!!(τρέχει βιαστικά μέσα) Καρδούλα μου! Καρδούλα μου!

Αντιγόνη: Είμαι τόσο κουρασμένη...Το κεφάλι μου. (πιάνει την κούκλα)Δεν καταλαβαίνει. Ήμουν σίγουρη ότι δεν θα καταλάβει. Στο λεγα.(Παύση) Απλώς έλπιζα.

(Ο Νίκος επιστρέφει)

Νίκος: Αντιγόνη επιτέλους!! Το παιδί!

Αντιγόνη: Τι το παιδί;

Νίκος: Αντιγόνη γιατί κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις; Είναι μωρό, είναι πολύτιμο, είναι εύθραυστο. Πρόσεχε λίγο σε παρακαλώ.

Αντιγόνη: Τι μου λες τώρα; Καταλαβαίνεις τι μου λες; Εγώ δεν είμαι εδώ όλη μέρα; Εγώ δεν κοιμάμαι και ξυπνάω μαζί της; Εγώ δεν νιώθω διαρκώς την ανάσα της, εγώ δεν ακούω συνέχεια στ αυτιά μου το κλάμα της; Και πονάω, πονάω πολύ. Εδώ. Εγώ μόνο κι αυτή. Είμαστε εδώ. Εσύ δεν μπορείς να μας καταλάβεις.

Νίκος: Αντιγόνη μου προσπαθώ. Το ξέρεις. Παλεύω για το καλύτερο. Όχι για μένα. Για σας. Για μας. Δεν το βλέπεις;

Αντιγόνη: Το βλέπω..

Νίκος: Μην...Μην το κάνεις πάλι αυτό. Μην με κοιτάς έτσι. Το ξέρεις, δεν το ξέρεις; Ο κόσμος εκεί έξω είναι άγριος. Ζούγλα. Κι εγώ παλεύω εσείς εδώ, τα πολυτιμά μου, να είστε ασφαλείς. Ασφαλείς και ήρεμες. Κάνω ότι μπορώ.

Αντιγόνη: Σταμάτα. Το ξέρω..

Νίκος: Αντιγόνη μας δόθηκε ένα δώρο. Σου δόθηκε ένα δώρο. Το δώρο της αγάπης μας. Πρέπει να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας. Να σταθούμε αντάξιοι. Είναι ο θησαυρός μας. Είναι δύσκολο. Μα μας αξίζει. Το αξίζει. Το αξίζεις. Το μπορείς. Είσαι μανούλα πια.

Αντιγόνη: Ναι..Μανούλα..

Νίκος: Είναι ένα στάδιο, ένα φυσιολογικό στάδιο, μπορούμε εμείς..

Αντιγόνη: Σε παρακαλώ μη μιλάς άλλο. Πάρε με εάν θέλεις μια αγκαλιά. Μόνον αυτό...

Νίκος: Ναι...Βεβαίως...Αν θέλεις κι εσύ.

(Παύση)

Νίκος: Έλα.

(Η Αντιγόνη πηγαίνει αργά στην αγκαλιά του. Τα δύο σώματα είναι αμήχανα. Σα να μην κουμπώνουν)

Νίκος: Είναι ένα στάδιο.

Αντιγόνη: Ένα στάδιο.

Νίκος: Ένα φυσιολογικό στάδιο.

Αντιγόνη: Ένα φυσιολογικό στάδιο.

Νίκος: Θα τα καταφέρουμε.

Αντιγόνη: Θα τα καταφέρουμε.

(Η Αντιγόνη αναστενάζει, χαλαρώνει και χώνεται πιο βαθιά στην αγκαλιά του Νίκου. Κλείνει τα μάτια.)

Νίκος: Αντιγόνη;

Αντιγόνη:*(με κλειστά μάτια)* Ναι..Έχεις δίκιο..Εμείς μπορούμε...

Νίκος: Αντιγόνη;

Αντιγόνη: *(με κλειστά μάτια)* Μας αξίζει..Το αξίζει..Μανούλα..Μαμά..Μπορώ να το κάνω..Μαζί...Χαιδεψέ μου σε παρακαλώ το κεφάλι. Εκεί στα φρύδια. Με σφίγγει τα πρωινά.

Νίκος: Αντιγόνη.....Πότε έκανες για τελευταία φορά μπάνιο;

Αντιγόνη: *(παγώνει, ανοίγει τα μάτια)* Δεν ξέρω Δεν μετρώω *(Παύση)* Χάνομαι μέσα στη μέρα.

Νίκος: Σε παρακαλώ άρχισε να φροντίζεις τον εαυτό σου. Βρες την παλιά Αντιγόνη. Κι εγώ είμαι πάντα εδώ.

Αντιγόνη: Ναι ξέρω. Ευχαριστώ. Θα προσπαθήσω.

Νίκος: Είμαι σίγουρος ότι το μπορείς.

Αντιγόνη: Ναι. Το μπορώ. Θα τα καταφέρω.

(Παύση)

Αντιγόνη: Πάω για ύπνο.

Νίκος: Όνειρα γλυκά. Και..

Αντιγόνη: Και;

Νίκος: Αύριο μια καινούργια μέρα.

Αντιγόνη: Ναι. Καλό βράδυ.

Νίκος: *(μένει μόνος. Βγάζει έναν βαθύ αναστεναγμό)* Όχι...Ναι...Αύριο...Μια καινούργια μέρα. *(χτυπάει το κινητό του)* Ναι...Γιατρέ...Ναι ο Οικονόμου. Τίποτα..Τίποτα..Συγνώμη για την ενόχληση...Ναι για την γκρίνια της μικρής...Ναι; Σας πήρε και η σύζυγος; Έκλαιγε...*(ακούγεται κλάμα μωρού)* Έκλαιγε η Αντιγόνη;*(Ακούγεται μονότονος ήχος Αντιγόνης που νανουρίζει το μωρό)* Όχι, όχι γιατρέ όλα καλά. Όχι. Δεν χρειαζόμαστε κάτι.

Αντιγόνη: Κοιμήσου Κοιμήσου Έλα σφιχτά στην μανούλα...Σφιχτά σπλάχνο μου. Να σου πάρω το κλάμα. Σφιχτά... Δικό μου....Ανάσα...Ανάσα είπα..

Νίκος: Όχι δεν χρειαζόμαστε κανενός είδους βοήθεια. Τα καταφέρνουμε.

Αντιγόνη: Ανάσα ..Δικιά μου...Έτσι...Μπράβο.....

Νίκος: Είναι άλλωστε ένα φυσιολογικό στάδιο.

Αντιγόνη: Σφιχτά..

Νίκος: Συγνώμη πρέπει να κλείσω. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον.

(Ο Νίκος κλείνει το τηλέφωνο απότομα και τρέχει μέσα)

Νίκος: Αντιγόνη; *(το κλάμα ηρεμεί)*

Αντιγόνη: Σςς Κοιμάται.

Νίκος: Είναι καλά;

Αντιγόνη: Σου είπα κοιμάται. Μην πέφτεις πάνω της. Θα την ξυπνήσεις.

Νίκος: Ξέρω...Παιδί μου είναι.

Αντιγόνη: Πρόσεχε!!

Νίκος: Καρδούλα μου!! Είσαι καλά; Καλά; Ένα απαλό φιλάκι ο μπαμπούλης που σε προσέχει και σ αγαπά..Όνειρα γλυκά ομορφιά μου!

(Ο Νίκος μπαίνει. Βουλιάζει στον καναπέ. Βγάζει έναν βαθύ αναστεναγμό) Θα τα καταφέρουμε. Θα τα καταφέρω. Αυτή τη φορά μπορώ. *(βλέπει την κούκλα. Χαμογελάει)* Έτσι δεν είναι; *(την παίρνει στα χέρια)* Για σένα. Καρδούλα μου! Ομορφιά μου! *(την φέρνει κοντά στο πρόσωπό του, την μυρίζει έντονα, βυθίζει το πρόσωπο του στα μαλλιά της)* Ευωδιά μου!!!

(Η Αντιγόνη ξεπροβάλλει στον παραστάτη της πόρτας. Τον βλέπει με το πρόσωπο βυθισμένο στην κούκλα και ακούει την τελευταία του φράση.)

Αντιγόνη: Νίκο;

Σκηνή ένατη

(Δύο βράδια μετά.. Ίδια ώρα. Ίδιος σκηنيκός χώρος. Τακτοποιημένος. Το τραπέζι στρωμένο, με κεριά, όπως στην πρώτη σκηνή. Ακούγεται χαμηλά το Love will tears apart again)

Αντιγόνη: *(από το εσωτερικό)* Κοιμήσου. Σήμερα θα κοιμηθείς βαθιά μέχρι το πρωί. Δεν είμαστε μαζί. Είμαι μόνη μου. Εγώ. Η Αντιγόνη. Θα κοιμηθείς. ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙΣ. Το κατάλαβες; Θα πάρω ανάσα. Μέχρι βαθιά. Μέχρι κάτω. Θα νιώσω...Μόνη μου...Χωρίς εσένα.. Μακριά από σένα..*(Παύση)* Καταλαβαίνεις ε; *(Παύση)* Καταλαβαίνεις.

Νίκος: *(μπαίνει μιλώντας στο τηλέφωνο)* Ναι γιατρέ..Ευχαριστώ και πάλι για το ενδιαφέρον..Όχι δεν ήταν τίποτα....Λίγο αιματάκι στην μύτη του....Απο το κλάμα...Ζορίζεται...Θα ηρεμήσει..Όχι γιατρέ Σας το τόνισα πολλές φορές....Τα καταφέρνουμε μια χαρά...Δεν χρειαζόμαστε κανενός είδους βοήθεια. Είμαστε ικανότατοι να φροντίσουμε το παιδί μας. Η Αντιγόνη ασχολείται αποικλειστικά πια με το παιδί. Είναι μάνα. Ξέρει. Λυπάμαι, πρέπει να σας κλείσω. Έχω άλλη γραμμή. ...Ναι κε Διευθυντά...Ευχαριστώ...Ευχαριστώ πολύ. Σας είχα προειδοποιήσει για τον Γεωργίου. Είναι ώρα να παραγκωνισθεί. Κάνει κακό στην εταιρία. Σας ευχαριστώ και πάλι για την εκτίμηση. Αύριο στις επτά το πρωί. Ναι. Κλειστό συμβούλιο. Μόνον εμείς οι δύο. *(Μόνος του)* Το κεφάλι μου.! *(Κοιτάει ξαφνιασμένος τον χώρο. Επιφυλακτικά)* Αντιγόνη;

(Μπαίνει η Αντιγόνη. Φοράει το ταγιέρ και το φουλάρι της πρώτης πράξης. Την στενεύουν . Είναι περιποιημένη αλλά είναι εμφανής η προσπάθεια που κατέβαλε για να το πετύχει).

Αντιγόνη: Δεν είναι όμορφα;

Νίκος: Ναι...δεν λέω...αλλά..

Αντιγόνη: Όπως παλιά..

Νίκος: Γιατί;

Αντιγόνη: Τότε που είμασταν μόνο εσύ κι εγώ...Εγώ...

Νίκος:Το παιδί;

Αντιγόνη: Είναι καλά. Κοιμάται..

Νίκος: Η μυτούλα του;

Αντιγόνη: Δεν ξανάνοιξε...Μάλλον την ξύνει με τα νυχάκια...

Νίκος: Να το δω.

Αντιγόνη: Σου είπα κοιμάται και θα κοιμάται μέχρι το πρωί. Μου έδωσε υπόσχεση. Όλο το βράδυ είναι δικό μας. Οι δυό μας.

Νίκος: Να το δω.

Αντιγόνη: Που πας; Θα το ξυπνήσεις!!

Νίκος: (τρέχει μέσα)

Αντιγόνη: Μη!!

Νίκος: (στο μωρό) Ομορφιά μου!!

(Η Αντιγόνη πηγαίνει στον καθρέφτη Ο Νίκος επιστρέφει.)

Αντιγόνη: Βάφτηκα λίγο.

Νίκος: Ήταν ξεσκεπάστη. Τι;

Αντιγόνη: Έβαλα λίγο κραγιόν. Φαίνεται;

Νίκος: Τι; Α ναι... Δεν το πρόσεξα. Συγνώμη. Ωραία. Μπράβο. (Παύση) Να την σιεπάζεις καλά. Άλλαξε ο καιρός.

Αντιγόνη: Το κάνω. Το κάνω κάθε βράδυ. Αλλά κλωτσάει.

Νίκος: Το ξέρω. Απλώς λέω να την έχεις στο νου σου.

(Παύση)

Αντιγόνη: Να σε ρβίρω;

Νίκος: Τι; Α ναι.

Αντιγόνη: Είδα μια συνταγή στην τηλεόραση. Από την Ιταλία...

Νίκος: Γιατί παιδεύτηρες; Θα παίρναμε κάτι απέξω.

Αντιγόνη: Προσπάθησα σήμερα να κάνω κάτι ιδιαίτερο.

Νίκος: Σήμερα; Γιατί τι είναι σήμερα;

Αντιγόνη: Σήμερα γνωριστήκαμε. Σα σήμερα ξεκίνησαν όλα.

Νίκος: Αχ να με συγχωρείς. Χίλια συγνώμη. Το ξέχασα. Έχω πολλά στο κεφάλι μου τελευταία. Και με την δουλειά τώρα που ανεβαίνω, με ανταγωνίζονται, προσπαθούν να μου σκάψουν τον λάκκο. Πρέπει να χω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Να μην δείξω καμία αδυναμία. Και πως με κοιτάνε... Πως με κοιτάνε...

Αντιγόνη: Πως;

Νίκος: (την κοιτάει) Τίποτα... Άστο

Αντιγόνη: Πες μου(παύση)..καλέ μου.

Νίκος: Να...σα να μαι λίγος.

Αντιγόνη: Α!

Νίκος: Πάω για ύπνο. Είμαι κουρασμένος.

Αντιγόνη: Νίκο μη!!

Νίκος: Τι έγινε πάλι;

Αντιγόνη: Δεν γίνεται να φύγεις. Δεν μπορείς να φύγεις. Τα ετοίμασα όλα. Για να βρεθούμε.. Να βρεθούμε επιτέλους....

Νίκος: Συγγνώμη έχω έναν απαισιο πονοκέφαλο.

Αντιγόνη: Να με δεις...Να πάρω ανάσα...Να νιώσω λίγο..όπως παλιά... Να χορέψω.. Να χορέψουμε.

Νίκος: ..και το πρωί ξυπνάω νωρίς..

Αντιγόνη: ...Αυτό...Να χορέψουμε...Ακούς; Το ακούς; Το τραγούδι μας. Μέχρι η αγάπη να μας κομματιάσει...Αυτό Αυτό είναι. Άκου..το τραγούδι μας. Το ξέραμε...Το ξέραμε από τότε...Μέχρι η αγάπη να μας κομματιάσει...Πιάσε ...Πιάσε με από το φουλάρι....Σφίξε με....Τράβα...

Νίκος: Αντιγόνη τι κάνεις; Θα πνιγείς...

Αντιγόνη: Να πνιγώ...Να πνιγώ...Να μην νιώθω...Να μην ξυπνάω με το βάρος, σε ένα σώμα που το σέρνω, που δεν χωράω...που δεν είμαι.

Νίκος: Σταμάτα Τι σ έπιασε τώρα; Θα ξυπνήσεις το παιδί.

Αντιγόνη: Το παιδί...Το παιδί...Εγώ; Με βλέπεις; Με είδες ποτέ καθόλου; Μίλα!! Μίλα!! Τώρα!!

Νίκος: Είσαι τρελή;

Αντιγόνη: Όχι νεκρή είμαι. Τράβα. Φοβάσαι; Φοβάσαι τώρα; Σα σήμερα με τράβηξες απ αυτό το φουλάρι και μ έριχνες μέρα με τη μέρα, αργά, αργά στο χώμα...

Νίκος: Σιάσε!! Φίδι...ε φίδι...Εσύ με παραμόνευες συνέχεια στη γωνία να δεις που θα σιοντάφω και εγώ εκεί δούλος, τι θέλει η Αντιγόνη, πως το θέλει η Αντιγόνη. Εκεί να παλεύω στη σια σου και να με μετράς με το βλέμμα.

Αντιγόνη: Τι;

Νίκος: Εγώ που σε επαιρνα αγιαλιά και σ άκουγα. Εγώ που πάλευα να γίνω μάνα και να σου γλύψω τις πληγές. Εσύ με είδες; Με είδες ποτέ; Μίλα!! Μίλα!!Τώρα!!!

Αντιγόνη: Θέε μου! Σταμάτα!

(Παύση)

Αντιγόνη: Πως γίναμε έτσι;

Νίκος: Δεν ξέρω (Παύση) Εσύ άλλαζες.(Παύση) Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω.

Αντιγόνη: Συγνώμη, συγνώμη εγώ φταίω. Λάθος μου. Τα παίρνω όλα πίσω.. Σε παρακαλώ. Τα παίρνω πίσω όλα. Λάθος. Σα να μην τα είπα. Είμαι συγχυσμένη, ζαλισμένη. Τρελή, όπως είπες. Χάθηκα...Σα να μην τα είπαμε...Θα συνέλθω..Θα καταφέρω. Σε παρακαλώ. Θα προσπαθήσω.

Νίκος: Κι εγώ προσπαθώ. Προσπαθώ πολύ για να χεις αυτά που θέλεις.

Αντιγόνη: Δεν ξέρω τι θέλω πια αλλά σε παρακαλώ μην φύγεις.

Νίκος: Δεν φεύγω. Είμαι εδώ.

(Παύση.)

Αντιγόνη: Πάμε μέσα;

Νίκος: Που;

Αντιγόνη: Στην κρεβατοκάμαρα.

Νίκος: Μαζί;

Αντιγόνη: Μαζί.

Σκηνή δέκατη

(Στην κρεβατοκάμαρα. Μετά από μία ώρα. Ο Νίκος και η Αντιγόνη ξαπλωμένοι. Κοιτούν μπροστά.)

Αντιγόνη: Δεν πειράζει....

Νίκος:...

Αντιγόνη: Πονούσα λίγο...

Νίκος: Ήσουν αλλιώς...

Αντιγόνη: Πονούσα..

Νίκος: Γενικά μιλάω.

Αντιγόνη: Πόνεσα.

Νίκος: Η μυρωδιά, το δέρμα..

Αντιγόνη: Είχαμε καιρό...

Νίκος: Είχαμε πολύ καιρό....

Αντιγόνη: Δεν πειράζει..

Νίκος: Όχι δεν πειράζει.

Αντιγόνη: Την άλλη φορά θα..

(Ο Νίκος σηκώνεται απότομα)

Νίκος: Θα κοιμηθώ στο παιδί. Μπορεί να ανοίξει πάλι η μυτούλα του την νύχτα. Θέλει προσοχή. Ξεκουράσου εσύ. *(την φιλάει στα μαλλιά)* Και ..Αντιγόνη, είδα ότι οι κερσοί σου φούσκωσαν κι άλλο. Να πας στον γιατρό. Μην το αφήνεις. Πρόσεχε σε παρακαλώ τον εαυτό σου. Σε χρειαζόμαστε. Ειδικά το παιδί. *(Φεύγει)*

(Η Αντιγόνη αγγίζει τους κερσούς στο πόδι της. Με το δάχτυλο ακολουθεί το περίγραμμα τους.)

Αντιγόνη: Φίδια.. Φίδι...Εγώ.....Απλώνεται.....*(Το δάχτυλό της προχωράει προς το εσωτερικό του ποδιού και συνεχίζει προς τα πάνω)* Εγώ...Στην καρδιά ...Να μπω....Να νιώσω...Μόνη μου..*(προσπαθεί να χαιδευτεί)* Μόνη μου...Μόνη μου...*(Δεν μπορεί'.Σταματάει)* Μόνη μου. Δεν μπορώ..Εγώ...Όχι..Δεν είμαι εγώ...*(Πιάνει τα πόδια της, σφίγγει τους κερσούς, τις δίπλες της κοιλιάς της, τραβάει τα στήθη της)* Δεν είμαι εγώ...Δεν είναι δικά μου. Μαμά...Είμαι μαμά. Μαμά...Μανούλα μου. Είχες δίκιο. Δεν τα κατάφερα. ..Δεν είμαι εγώ...Δεν

θέλω άλλο(κουλουριάζεται σε στάση εμβρύου, βάζει το δάχτυλό της στο στόμα και κλαίει.
Κοιμάται)

Σκηνή ενδέκατη.

(Το επόμενο πρωί. Στην κρεβατοκάμαρα. Η Αντιγόνη φοράει το ταγιέρ της ένατης σκηνής με πλάτη στον καθρέφτη, χτενίζει τα μαλλιά της, μακιγιάρεται προσεκτικά. Γυρνάει, κοιτάει το ειδωλό της. Ακούγεται σπαρακτικό κλάμα του μωρού.)

Αντιγόνη: ΟΧΙ!!!*(Δίνει μια μπουνιά με το χέρι της, σπάει τον καθρέφτη)*

Οχι!!! Όχι!!! Όχι άλλο!!*(πηγαίνει στο εσωτερικό)*

Σικηνή δωδέκατη.

(Σε έναν σκοτεινό χώρο, αγνά φαίνονται τα έπιπλα της κρεβατοκάμαρας, δεσπόζει ο σπασμένος καθρέφτης. Η Αντιγόνη έχει λίγο αίμα στα χέρια της, κρατάει την κούκλα.)

Αντιγόνη:*(υπερβολικά ήρεμη, κοιτάζει τα χέρια της, σκουπίζει τα χέρια της στην κούκλα)*
Τελος *(προσπαθεί να τραγουδήσει ένα νανούρισμα)*
Κοιμήσου...Κοιμήσου..Κοιμήσου...και..και..και..ΚΑΙ..Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι. Δεν έρχεται. Κοιμήσου *(σα να συλλαβίζει)* μωρό μου...κορίτσι μου...γυναίκα...Καρδούλα μου*(σα να την διαπερνάει ηλεκτρισμός αφήνει την κούκλα)* Όχι αυτό! Αυτό δεν είναι δικό μου! Όχι πια! *(αρχίζει να κουνιέται σε ρυθμό νανουρίσματος μόνη της, οι λέξεις είναι σαν να γεννιούνται μόλις)* Ένα μαύρο εκεί γιατί, τα νυχάκια του τροχά, μες την πίσσα σκοτεινιά..*(Σταματά απότομα)* ΟΧΙ. *(αλλάζει έκφραση, γλυκαίνει, κοιτάζει την κούκλα, χαμογελάει, την πλησιάζει ήρεμα, της πιάνει τα δάχτυλα, της χαϊδεύει απαλά τα νύχια)* Τσικι τσικι..Τα νυχάκια ...Εκεί κάτω χαμηλά, στο σκοτάδι...Τα νιωθα από την αρχή να ξύνουν...Μέσα στην κοιλιά μου...Τα νυχάκια σου...Στην αρχή λίγο...ένα τσικ..πάνω..ελαφρύ..και μετά βαθιά, όλο και πιο βαθιά..Στην αρχή τρώμαξα..Πρώτη φορά αυτό..Δεν ήταν σαν τις άλλες...Μετά κατάλαβα..Πήρα βαθιά ανάσα..Θα ζήσει..Αυτό θα ζήσει, έχει δύναμη, σκάβει, θα τα πάρει όλα, θα του τα δώσω όλα, αίμα, σπλάχνα, σκοτάδια, έντερα, σε άφηνα, σε άφησα, να πας μέσα, να με ρουφήξεις, να φας, να βγεις δυνατή..Μωρό μου..Με πήρες όλη μέσα σου..Δεν ήμουν έτοιμη.Χάθηκα ..*(Παύση)*

(Παίρνει απαλά την κούκλα αγκαλιά, συνεχίζει να της κρατάει τα δάχτυλα, απορροφημένη την κουνάει απαλά σιγοτραγουδώντας) Τσικι τσικι τσικι τσι Νυχάκια κοραλλένια, δαχτυλάκια κοντυλένια έλεγε η γιαγιά μου και τα πάταγε έτσι δα στις ακρούλες *(της τα πατάει. Βγάζει μια υπόκωφη κραυγή πόνου και ενόχλησης)* Α! *(Παύση. Την ακούει σα να προέρχεται από την κούκλα)* Φωνούλα μου! Μόλις βγήκες από μέσα μου. Α!Α! Περίμενα να σ ακούσω και να κλείσω τα μάτια, να σβήσω, να κοιμηθώ επιτέλους μετά από έξι μήνες που μέτραγα το κάθε λεπτό με τα μάτια ανοιχτά, μέτραγα τις νυχιές και την ανάσα σου και φοβόμουνα μη σταματήσει. Α!Α! Με τίναξες. Φωνούλα! Ξένη και παράξενη και δικιά μου. Τώρα έξω από μένα. Έμεινα βουβή..Τα πήρες όλα..*(Παύση)*

Τσικι τσικι τσικι τσι..Νυχάκια κοραλλένια, δαχτυλάκια κοντυλένια, χεράκια γραμμένα, έλεγε η γιαγιά μου και με έπαιρνε από το χέρι, από δω τζιέρι μου, έτσι θα τα κάμεις, έτσι θα βαδίσεις, από δω είναι ο δρόμος, και εγώ την άκουγα, της έσφιγγα το χέρι, πατούσα στα πετραδάκια που μου βαζε και ήταν καλά, έμπαιναν γερά στο χώμα και μετά την άφησα και τράβηξα μόνη μου σε άλλους, δικούς μου δρόμους. Μόνη *(Παύση)* Μαμά! Που είσαι μαμά; Που ήσουν μαμά;*(Παύση)* Μαλακή χουφτίτσα, ζυμάρι, το πλαθα, αλλά αυτό άνοιξε και γύριζε σα χταπόδι, μπλέχτηκε με δύναμη στα δάχτυλά μου, με γράπωσε και με

τράβαγε...*(Παύση)* Ήθελα να σε πάρω εγώ από το χέρι, να σου δείξω τον δρόμο, να περπατήσουμε μαζί..Μα ο δρόμος έγινε φίδι, κουλουριάστηκε γύρω μου, μετά τρύπα μαύρη κι εγώ πέτρωσα μέσα στους μαύρους τοίχους...Μου κόπηκε η ανάσα και μίκραινα, μίκραινα, όλο δάκρυα, λειχήνα κολλημένη στην πέτρα...Μωρό μου..Το χέρι σου γλίστρησε απ το δικό μου, το σπρωξε, και στέκεται έτσι μαραμένο, άπνοο, ξύλο..Δεν μπόρεσα να σε κρατήσω..Εσύ μεγάλωνες..Εγώ χάθηκα..Μέσα στη μαύρη τρύπα..Δεν ξέρω που να σε πάω..Δεν μπορούσα να σε πάω πουθενά..Σε κανέναν δρόμο..Το φίδι με σφίγγει..Σβήνω...Φτύνω μαύρη χολή και στεγνώνω..Πως θα τραβήξεις μόνη σου χωρίς εμένα; Και εγώ πόσο θα άντεχα να σε βλέπω; Κορίτσι..Γυναίκα..Μόνη..Μωρό μου..Δικό μου...*(αρχίζει να την κουνάει απαλά και να κουνιέται κι αυτή)* Ένα μαύρο εκεί γιατί, τα νυχάκια του τροχά, μες την πίσσα σκοτεινιά, το παιδί θα καταπιεί (σταματά απότομα, αρχίζει και σφίγγει έντονα την κούκλα) Λίγο πιο σφιχτά μανούλα.. Μωρό μου..Χεράκια μου..Φουχτίτσα μου...Φωνούλα μου...Ζωή μου...Λίγο πιο σφιχτά μανούλα Ανάσα μου!!!*(με ένα τελευταίο σφίξιμο πετά την κούκλα από πάνω της) Τέλος!! (Την κοιτάει) Μαζί. (βγάζει το φουλάρι και το σφίγγει αποφασιστικά στον λαιμό της) Μέχρι η αγάπη να μας κομματιάσει(πέφτει δίπλα στην κούκλα)*

(Ακούγεται η φωνή του Νίκου)

Νίκος: Ο κόσμος είναι άγριος εκεί έξω. Θέλει προσοχή. Σου την έχουν στημένη. Σε μετράνε συνέχεια και βγαίνεις λειψός. Μόνο η κόρη μου. Με κοιτάζε και ήμουν πελώριος. Έλαμπα. Μόνο η κόρη μου. Ο κόσμος είναι άγριος εκεί έξω και είσαι μόνος. Θέλει προσοχή.

(Παύση)

Νίκος: Γιατί Αντιγόνη; Γιατί;

ΤΕΛΟΣ

...